

Wondere Wereld

Wondere Wereld

(Columns en verhalen uit de periode 2015-2017)

Ton Kalter

Schrijver: Ton Kalter

Coverontwerp: Ton Kalter

Grote dank aan: Jolande en Natasja Kalter

ISBN: 9789402171846

© 2018 Ton Kalter

Voorwoord

Begin 2015 verscheen mijn eerste boek met columns over alles behalve de rallysport met de titel 'Leven 1.5'.

Hierna brak voor mij de fase aan van leven 2.0: huisman, fietser, columnist en boekenschrijver zijn de beste omschrijvingen van mijn nieuwe leven.

In dit boek vindt u een verzameling columns en twee langere verhalen die ik sinds Leven 1.5 schreef. Nog steeds gaan de stukken over zaken die mij bezighouden, heel dichtbij of ver van mijn bed. Soms serieus, boos of verdrietig maar ook hoopvol en gelukkig vaak verwonderd en humoristisch.

Ik wens u veel leesplezier met Wondere Wereld!

Romantisch, moi? 14 februari 2015

Zegt u eens eerlijk, bent u vandaag nerveus en zit u wat onrustig in uw stoel te wachten op de komst van de postbode? Dat kan maar een ding betekenen: het is 14 februari, Valentijnsdag, de dag dat geliefden elkaar extra aandacht geven. Op zich niets om nerveus om te zijn. De nervositeit gaat natuurlijk om de kaarten die onbekenden u sturen en u de liefde verklaren. Hoeveel zijn het er dit jaar? Twintig, dertig of misschien wel meer dan de nul van vorig jaar.

Valentijnsdag is in 496 bedacht door een Paus. Die man heeft vast niet geweten hoeveel werk hij de postbode elk jaar weer bezorgd. Valentijnsdag is ondertussen flink omarmd door de commercie. Veel reclame en aanbiedingen in de winkels zorgen ervoor dat u niet om deze dag heen kunt. Het zal thuis vast niet gewaardeerd worden als u de extra aandacht die u geacht wordt aan uw geliefde te besteden ook dit jaar weer vergeet. Een mooie bos rode rozen is toch het minste wat er van u verwacht wordt. En denkt u als u op het laatste moment een bosje bloemen koopt ook niet stiekem dat die dingen normaal veel goedkoper zijn. Mijn geliefde is de dag voor de meest romantische dag van het jaar jarig dus als ik een keer bloemen voor haar koop denk ook ik dat die dingen wel erg duur zijn. Ik ben in het geheel niet romantisch aangelegd dus ik koop bijna nooit bloemen. Meestal doet ze dat zelf. Schande zullen de dames denken maar zo ben ik, sorry. Ik doe dan ook nooit iets extra's met Valentijnsdag. Voor mij is het gewoon de dag na de dag dat mijn vrouw een jaartje ouder geworden is. Daarom verraste het mij net dat de bel ging en de postbode voor de deur stond met een postzak vol valentijnskaartjes. Hoe ga ik dat uitleggen? Geintje natuurlijk. Ik wens iedere romanticus een prachtige dag met uw geliefde. Maar zeg nou zelf: daar hebben we Valentijnsdag toch niet voor nodig?

Groundhog day 18 februari 2015

Maandag 2 februari keek ik naar het journaal. Ik zag een beest met een flinke ivoorpartij de sterkte van de oorlel van een man met hoed testen. Grappig natuurlijk want als ik dat beest was geweest, had ik ook gebeten. Zo'n kans krijg je niet vaak. Maar wat was de nieuws waarde? Ik wist het niet dus ik ben er even ingedoken. Het blijkt dat in de Verenigde Staten en Canada elk jaar op 2 februari Groundhog Day gevierd wordt. Een groundhog is een bosmarmot. De bosmarmot is een knaagdier dat in de winter verstandig is en een winterslaap houdt. Het dier schijnt precies op deze dag te ontwaken en even boven de grond te kijken hoe het gesteld is met het wereldse weer. Als hij zijn eigen schaduw kan zien, blijft het nog precies 6 weken winter. Geen schaduw betekent dat de winter over is. Op diverse plaatsen wordt deze dag gevierd. Zo ook in het plaatsje dat in het journaal voorkwam. Een man hield de bosmarmot vast en die moest dan zijn conclusie over de resterende duur van de winter in het oor van de burgemeester fluisteren. Ik keek het beest in de ogen en zag dat hij het niet leuk vond en dat begreep ik volkomen. Bruut uit zijn winterslaap gewekt want wat kan hem 2 februari nu schelen, werd hij meegesleept naar een plein vol mensen. Normaliter heeft hij een redelijk ochtendhumeur maar door het onaangename wakker worden, was de ochtendhumeurknop op standje Max beland. Wat was dat beest chagrijnig. En dan word je met je kop bijna in het oor van een vreemde man geduwd. Logisch dat je dan hapt.

Wat ik knap vind aan deze feestdag is dat de bosmarmot elk jaar precies op 2 februari ontwaakt. Dat lukt geen mens maar dit dier kan het. Als hij zijn schaduw ziet na het ontwaken dan is het nog precies 6 weken winter. Lijkt me stug. En wat nu als de uitgang van zijn hol precies in de schaduw van een wolkenkrabber ligt? Dan ziet hij zijn eigen schaduw niet dus is de winter over. Als sneeuw voor de zon verdwijnt zijn ochtendhumeur en vrolijk huppelt hij de wereld in om even later in een blizzard terecht te komen. De zon scheen namelijk wel degelijk net buiten de schaduw van het hoge gebouw. Of was het die ene wolk die net voor de zon schoof toen hij zijn hoofd naar buiten stak. Helaas een onjuiste voorspelling. Of als het publiek de bosmarmot en zijn beslissing graag wil zien en er

daarom talloze lampen op het beest zijn gericht? Schaduw en dus winter gegarandeerd. Ik vroeg me ook af of de bosmarmot in Afrika voorkomt waar de zon altijd schijnt. Daar heb je dan flink lange winters. Zouden de weervoorspellers van het KNMI al zenuwachtig worden? Als het wereldwijd bekend wordt dat de bosmarmot de duur van de winter exact kan voorspellen, dan wordt het voor hen 6 weken WW.

En hoe ging dat vroeger, heel erg vroeger? In de prehistorie liepen hier van die zogenaamde kindvriendelijke dino's rond. Alle dieren waren toen aanzienlijk groter dan nu. Ik schat dat de gemiddelde bosmarmot toen een metertje of 15 groot was. Je zult in die tijd de burgemeester van een nederzetting zijn geweest en een chagrijnig exemplaar treffen dat wilde bijten. Ik denk dan dat het niet alleen bij een gehavend oor zou blijven.

Vogelgekwitter 26 februari 2015

Een jaar of twee geleden heb ik mij, geheel onvoorbereid en zonder welke vorm van kennis dan ook, in de wereld van de social media gestort. Na een tijdje stuurloos te hebben rondgedreven en gekeken in deze voor mij nieuwe wereld, heb ik uiteindelijk toch de juiste weg gevonden. Facebook is voor mij een ideaal platform geworden om mijn geschrijf onder de aandacht te brengen. Moet je eens voorstellen hoe ik anders aandacht had kunnen krijgen voor mijn twee boeken. Die hadden dan gezellig in een oplage van 1 in mijn boekenkast gestaan.

Ook ben ik "aan Twitter gegaan". Daar duurde het vinden van de juiste weg een tijdje langer. In het begin probeerde ik zoveel mogelijk mensen en instanties te volgen en alles te lezen. Dat leverde lange leessessies op die soms in het gedrang kwamen met mijn nachtrust, of eigenlijk was dat precies andersom. Dat moest dus anders. Ik besloot het aantal pagina's dat ik volgde drastisch te verlagen en mij te beperken tot nieuws, rally en schattige dierenfoto's (inderdaad ik ben een watje als het om dieren gaat). Ook probeer ik niet alles meer te lezen. De belangrijke berichten lees ik toch wel. Maar uiteraard heten de berichten op Twitter geen berichten maar tweets. Alles gaat op internet in het Engels. Mijn sociale medianaam is daarom ook eigenlijk Barrel Colder. Yeah, great isn't it? #Yeah #Great #Barrel #Colder.

Tweeten betekent in het Nederlands zoiets als vogelgekwitter. In de brij van gekwitter is het een kunst om het juiste tot je te nemen en daar dus niet van wakker te liggen.

Toch word ik al weer dagen wakker van vogelgekwitter. Niet door de moderne brij maar door het bijna ouderwets aandoende live vogelgekwitter dat wordt voortgebracht door echte vogels. Het is een prachtige manier van wakker worden. Zou de lente in aantocht zijn? En is dat echte gekwitter niet vele malen mooier dan het moderne gekwitter? En zou je überhaupt wakker worden van 17 mensen die in je tuin staan te tweeten?

#Ik voel een experiment aankomen.

Carpe Diem 4 maart 2015

De mens is een bijzonder wezen. Het kan heel veel hebben en het lichaam kan zelf veel oplossen. Maar de mens is ook kwetsbaar. Het kan je zo maar overkomen: je stuitert van je fiets af of je hebt een nare zeldzame ziekte met soms een dodelijke afloop. Dat stuiteren heb ik zelf ondervonden en de ziekte heeft een dierbaar familielid. Beide gaan uiteraard weer goed komen maar dat heeft tijd nodig. Maar wat nu als het niet goed was afgelopen?

Als je geboren wordt, heb je een zekerheid: je tijd hier op aarde is niet oneindig. Neil Peart, drummer en tekstschrijver van mijn favoriete band Rush, omschreef het prachtig: "we're only immortal for a limited time". Inderdaad voelen wij ons soms onsterfelijk maar die onsterfelijkheid duurt maar een beperkte periode. Wat wil je bereiken in die beperkte periode?

Vroeger was ik vooral bezig met het plannen en regelen van de toekomst. Toen mijn vader ging dementeren ben ik anders naar mijn leven gaan kijken. Stel dat mij dat zou gebeuren, dan zou ik niets aan die zorgvuldig geplande en geregelde toekomst gaan hebben. Sinds dat inzicht bij mij is binnengekomen, ben ik anders gaan leven. Ik maak me veel minder druk om de toekomst. Wie dan leeft, die dan zorgt. Ik zie wel wat er komt. Ik doe zoveel mogelijk nu zonder het uit te stellen naar morgen. Herinneringen aan prachtige dingen die je gedaan hebt, zijn net zo mooi. Ook iets dat ik geleerd heb.

Elke dag is mooi en geniet ervan. Je weet niet hoe lang dat nog kan. Had ik dat vroeger gedacht, dan had ik mezelf misschien wel een tikje depressief gevonden. Nu vind ik mijzelf gewoon reëel. Zo is het leven, vol met zijn ups en downs. Na elke down komt weer een prachtige up. Echt waar. Het leven is kwetsbaar, dus pak wat je pakken kan.

Ik lijk wel een positiviteitsgoeroe (tsjakka!), en dat voor iemand die in de basis niet positief is. Ik zou mijzelf geen goeroe willen noemen, hooguit een ervaringsdeskundige. Neem het volgende daarom maar aan van een ervaren man van middelbare leeftijd: Carpe Diem!

Twee hoofden, dertien armen en een been 11 maart 2015

Hebt u dat wel eens: op een mooie dag kijk je naar de stralend blauwe lucht en er beweegt iets. Omdat u toch niets te doen heeft, behalve genieten van het aangename weer, kijkt u eens wat nauwkeuriger naar het bewegende iets. Is het een vliegtuig? Nee, de kenmerkende witte strepen ontbreken. Is het een vogel? Nee, er zijn geen klapwiekende vleugels. Wat is het dan? Na een minuut en dertien seconden geeft u het op. Waarom zou u zich druk maken? Het is mooi weer. U sluit uw ogen en gaat weer verder met belangrijker zaken zoals genieten van de aangename 23 graden.

Zorgeloos genieten, lekker toch? Maar moet u wel zo zorgeloos genieten? Wat was dat bewegende iets? Hoe bewoog het door de lucht en waarom?

Er zijn groepen mensen die zich bezighouden met vliegende dingen in de lucht, waarvan niet duidelijk is wat ze precies zijn. Zij houden zich bezig met UFO's: Unidentified Flying Objects. Objecten die vliegen maar waarvan onbekend is wat ze zijn. Er worden regelmatig UFO's waargenomen. Vaak is achteraf te zeggen wat het waren. Een natuurverschijnsel, een weerballon, een drone, of een geheim overheidsproject. Daarnaast zijn er objecten die echt niet kunnen worden geïdentificeerd. Dat zijn de echte UFO's. Wat ze zijn? Geen idee. Waar ze vandaan komen? Geen idee. Mensen met een levendige fantasie denken vaak aan iets buitenaards. Dat is uiteraard een niet te toetsen verklaring. Wie heeft er per slot van rekening contact gehad met buitenaardse wezens? Bestaan ze überhaupt wel? Niemand weet dat zeker, hoewel er groepen mensen zijn die overtuigd zijn van het bestaan van buitenaards leven. En waarom zou dat niet bestaan? Het heelal is groot, plek genoeg. En als buitenaards leven bestaat, hoe ziet dat er uit en wat komen ze hier doen met hun UFO's? Wat zijn hun bedoelingen? Niemand weet het. Maar is dat erg? Op die mooie stralende dag, met blauwe lucht en een aangename 23 graden, heeft u wel meer aan uw hoofd. Een Ongeïdentificeerd Vliegend Object is wel het laatste waar u tijd voor heeft. U hebt het erg druk met genieten. Er gaat toch niets gebeuren. Mocht er op een dag dat u wederom aan het genieten bent, plotseling de deurbel klinken, u de deur opent en er een klein groen mannetje met twee hoofden en dertien armen

maar slechts een been voor uw huis staan, dan is het vroeg genoeg om u zorgen te maken om een OVO. Dan blijkt dat groene mannetje vriendelijk te lachen en geen kwaad van zins te zijn. Hij komt gewoon met u kennismaken. Geen enkele reden voor paniek dus. Samen gaat u gezellig genieten van het mooie weer. Vliegt er weer eens iets ongeïdentificeerds door de blauwe lucht, besteed er dan geen aandacht aan, maak je er niet druk om. Dat is allemaal verspilde moeite. Het stelt niets voor, je houdt er misschien gewoon een nieuwe vriend aan over. Wel een met veel te veel armen maar een kniesoor die daar op let.

Een aap die geen banaan eet 19 maart 2015

Stemmen.

Weer zo'n woord dat meerdere betekenissen heeft. Je kunt een muziekinstrument stemmen, zodanig dat het goed klinkt. Een mens heeft een stem om zich te laten horen. Sommige mensen kunnen daarmee prachtig spreken of zingen. Anderen produceren slecht decibellen. Maar een mens heeft ook een stem tijdens de verkiezingen. Gisteren heb ik weer van mijn democratisch recht gebruik gemaakt. Elke keer is het weer een spannende gebeurtenis. De stemkaart opzoeken, een identiteitsbewijs opsnorren en de korte wandeling naar de kleuterschool maken, waar "mijn" stembureau is gevestigd. Daar moet je verschijnen voor een tafel met drie mensen erachter. Alsof je door de ballotage moet. Een spannend administratief gebeuren wordt opgestart en elke keer hoop ik weer dat ik op de diverse lijsten sta. Eindelijk krijg je dan een veel te groot formulier om daarna in een soort skybox zonder uitzicht, met een rood potlood (het is per slot van rekening pas 2015...) zo'n 4 vierkante millimeter in de vorm van een rondje rood te kleuren. Netjes binnen de lijnen uiteraard, zoals je vroeger op de kleuterschool is geleerd. Uiteraard bereid ik mijn stem voor. Het is moeilijk kiezen als je niet van tevoren weet welk vakje je moet inkleuren. Ook ik denk wel eens: wat zal die ene stem (niet mijn zangstem natuurlijk) van mij uitmaken? Maar mijn mening is dat de niet-stemmers ook niet over de politiek mogen klagen. Daarom ga ik stemmen. Mijn gitaar kan ik ook stemmen. Gelukkig heb ik daar een stemhulp voor, een soort stemwijzer eigenlijk. Een aap die geen banaan eet (EADGBE de juiste stemming van de zes snaren) is eenvoudig te onthouden maar om dat in de praktijk snel voor elkaar te krijgen, dan is een stemwijzer wel handig. Net als bij stemmen en dan bedoel ik weer de kleursessie. Er zijn ook mensen die stemmen in hun hoofd horen. Dan bedoel ik niet de politieke partijen of de mislukte poging om die aap die banaan te laten eten maar een spreekstem. Ik heb ook zo'n stem. Regelmatig vertelt die stem mij om iets op te schrijven. Gisteren vertelde die stem dat ik over stemmen moest schrijven. Leuk maar wat dan? Helaas zweeg de stem in alle talen. Dan heb ik nog iets anders in mijn hoofd. Bij mij is dat onderdeel enorm ontwikkeld. Het is een eindeloze fantasie en

creativiteit. Wat zou je in vredesnaam over stemmen kunnen schrijven? Daarom pakte ik mijn laptop en 15 minuten later schreef ik deze een na laatste zin. Ik ben benieuwd wat de volgende opdracht van de stem in mijn hoofd wordt.

Ezelsbruggetjes 25 maart 2015

Een ezelsbruggetje is een hulpmiddel om iets te onthouden. Ik moet toegeven dat ik dit hulpmiddel ook gebruik. Bij het onthouden van wachtwoorden bijvoorbeeld.

De ouderen onder ons hebben op school “Meneer Van Dalen Wacht Op Antwoord” wel geleerd. Dit geeft de volgorde van rekenbewerkingen aan. Ook beroemd is “t Kofschip” om te onthouden welke regelmatige werkwoorden in de onvoltooid verleden tijd eindigen op “te”. En in 2001 was daar opeens Ding Flof Bips dat de landen aangaf, die op 1 januari 2002 de Euro invoerden.

Ik ben eens op zoek geweest naar ezelsbruggetjes en er zijn er talloze. Wat dacht u van “kreng” dat de volgorde van de pedalen in een auto aangeeft. Koppeling, REm eN Gas. Eenvoudig te onthouden, precies waar een ezelsbruggetje voor staat: iets ingewikkelds op eenvoudige wijze onthouden. Deze is wat moeilijker maar werkt wel:

Mijn Goudvis Bas Eet Haast Nooit Chocolate Pudding geeft de landen van Midden-Amerika weer.

Ik bedenk zelf ook wel eens een ezelsbruggetje. Bijvoorbeeld mijn huisnummer is vijftig. Mijn vorige auto had dat getal in het kenteken, vorig jaar was ik zo oud (deze hint wordt binnenkort weer iets anders) en als je het eerste getal van twee cijfers van het kenteken van mijn huidige auto deelt door het laatste getal en dat vermenigvuldigd met het aantal keer dat de letter K in mijn kenteken voorkomt, dan kom je exact op vijftig uit. Beetje moeilijk natuurlijk maar wel waar. U zou denk ik gewoon 50 onthouden. Maar wat denkt u van het volgende ezelsbruggetje dat ik net bedacht heb: Een Zeilwedstrijd En Levensgevaarlijke Situaties Brengen Regelmatig Uitermate Gelukkige Gezinnen En Tevens Jonggehuwden Enorm Samen. Zo kunt u eenvoudig onthouden wat het ook al weer is dat gelukkige gezinnen en jonggehuwden enorm samenbrengt. Gewoon de beginletters van elk woord achter elkaar zetten. Bent u er al uit wat er dan staat?

Inderdaad: ezelsbruggetjes!

Niet echt smakelijk maar wel waar 31 maart 2015

Ik weet het nog goed: het was 31 maart 2015. De zomertijd was net ingegaan en de eerste herfststorm van 2015 was een feit. Ook op deze dag vertrok ik voor een van mijn bijna dagelijkse fietstochten. Het waaide nogal, dat viel niet te ontkennen. De term storm was geheel op zijn plaats en de windstoten waren van het type behoorlijk. De sfeer werd nog verhoogd door de miezerige regen. Door de kwistig uitgedeelde Beauforts, voelde de regen aan als hagel. Geen gewone hagel maar hagel die, tijdens de lange val naar de aarde, in de atmosfeer nog behoorlijk bijgepunt was. De zijwind betekende dat de fiets schuin tegen de wind in hing. Zo zal een scheve schaats waarschijnlijk ook voelen. Tijdens het begin van de rit, was de breedte van een half fietspad voldoende, om de ongeplande bewegingen door de windstoten op te vangen. Later was ik blij met de brede fietspaden in de Polder, toen de stoten harder aankwamen en soms de volle breedte moest worden benut. Het afgelopen weekend zag ik hoe, bij de wielervedstrijd Gent-Wevelgem, wielrenners met fiets en al de sloot in werden geblazen. Dat had ik gelukkig niet. Dan is mijn robuuste bouw, behoorlijke lengte, gecombineerd met mijn (immer afnemende) overgewicht, toch nog ergens goed voor. Gedurende de rit groeide het aantal te ontwijken takken en takjes gestaag. Was het geluid van de wind op zich al voldoende om elk ander geluid te overstemmen, het klappen van mijn vier maten te grote windstopper maakte dat ik doof werd voor de omgeving. Met de wind schuin tegen was het hard werken. De wind blies het speeksel uit mijn geopende mond en het snot uit mijn neus. Niet echt smakelijk maar wel waar. Onderweg op de buitenweg, zag ik slechts een andere fietser. Ik passeerde hem alsof hij stilstond. Dat klopte ook. Hij was net afgestapt om verder te lopen. Ik wilde er op geen enkele wijze de brui aangeven en deed mijn best de snelheidsmeter in de dubbele cijfers te houden. De andere kant op, met de wind in de rug en een handvol vingers in de neus, kwamen de normaal onhaalbare snelheden wel erg gemakkelijk. Na een uur, vierenveertig minuten en eenenveertig seconden vond ik het genoeg. De wind had mij niet klein gekregen. Sterker nog ik was niet eens zo moe van de rit. aarschijnlijk had ik met iets teveel reserve rond gereden. Dat was weer een les voor een volgende herfststorm. Bij de kruisingen waar

ik moest wachten, keken automobilisten verschrikt en meewarig naar me. Wat ze van een fietser in dit weer vonden, was niet moeilijk te raden. Mijn omgeving verklaart mij eveneens voor gek. Gezien het aantal andere (sportieve) fietsers dat ik tegenkwam, zal een groot deel van hen mij ook voor gek verklaren. Maar er is vast een groepje mensen, fietsers, sportieve fietsers, mafkezen zo u wilt, die het wel begrijpt als ik zeg dat het HEERLIJK was!

Huwelijksvis 8 april 2015

Het is al weer even geleden. Het was september 1986, wellicht was u nog niet eens geboren. Twee maanden ervoor was ik getrouwd en dat gingen we vieren met onze verste reis tot dan toe. Bijna ging de reis niet door omdat ik, slecht gepland, een deel van de wittebroodsweken in het ziekenhuis doorbracht. Toch kwam er groen licht voor de reis. Griekenland was de bestemming en mijn eerste vliegtuigbezoek werd ook een feit. Door een spanning van een soort dat ik me niet herinner, werden we ontvangen door militairen op tanks, de mitrailleurs in de aanslag. Dat was de eerste kennismaking met Athene. De vakantie werd voornamelijk bepaald door strand maar er was ook ruimte voor cultuur. Ik ben geen ervaren strandbezoeker en dat was ik in 1986 ook niet. Daarom kreeg ik vreselijk verbrande voeten. Die staken een dag lang net buiten de schaduw van een parasol. Of de parasol te klein was of ik te lang, die kwestie is nog steeds niet opgelost. Dat werd dus veel natte lappen in de hotelkamer en veel zand over de rode uiteinden, als ik op het strand zat. De relatieve verkoeling van de zee was ook erg lekker. Maar de zee heb ik niet vaak bezocht. Daar zwommen namelijk vissen in. Het waren allemaal vissen van dezelfde soort. Vlak bij het strand waren het hele kleine visjes. Hoe verder je het water kwam, hoe groter de vissen werden. In het begin had ik de vissen niet door maar nadat eentje overduidelijk mijn kuiten had onderzocht, ben ik daarna weinig meer in het water geweest. Ik vond (en vind) het helemaal niks. Op het strand was ik veilig. In het hotel was het veiliger. Althans dat dacht ik. 's Avonds bij het eten werden dezelfde vissen opgediend op een bord. En ik lust helemaal geen vis!

Multitasken 24 mei 2015

Ik heb mij de afgelopen zes weken zeer regelmatig in het spitsverkeer rond Amsterdam begeven. Op weg naar het OLVG, heb ik het verschijnsel file en spitsverkeer van zeer dichtbij kunnen bestuderen. Ik heb als langjarige Noordoostpolderbewoner vrij weinig file-ervaring. Wij hebben hier ongeveer 1 file per jaar op de nabij gelegen A6. Tijdens een erg slecht jaar soms wel 2! Het was dan even wennen, zeker met het bepalen van de hoeveelheid tijd die het afleggen van een afstand zou kosten. Op een middag heb ik een persoonlijk record gevestigd. Maar liefst 3 kilometer afgelegd in 60 minuten. Dat record zal wel even blijven staan. Tijdens mijn onderzoek ben ik erachter gekomen dat ik vaak in de verkeerde rij sta. De andere rijen rijden beter door. Het hoppen naar een andere rij bood vaak slechts een tijdelijke oplossing. Eigenlijk maakte het niet uit waar ik reed. Het schoot toch niet op. Wat mij verder is opgevallen is hoeveel mensen in de file of rijdend in het drukke verkeer in hun auto bezig zijn met alles behalve rijden. Telefoons aan een oor zie je vaak. Maar het seconden lang naar beneden staren in de auto was opmerkelijk. Wat zou daar te zien zijn? Een huisdier onder de pedalen? Een gat in de bodem? Of is het een ontspanningsoefening voor de nek? Ik ben er inmiddels uit. De slimme telefoon. In plaats van op te letten, is de wereld op het internet veel belangrijker. Lekker Whats Appen, Facebooken, Twitteren en misschien wel Sms'en. De mensen die dit doen moeten supermensen zijn. Zij kunnen namelijk multitasken. Sterker nog, zij kunnen auto rijden zonder te hoeven kijken. Of zouden het toevallig allemaal auto's van Google zijn geweest die toevalligerwijs hun zelfrijdende auto's aan het testen waren? Ik denk het niet. Ik zou tijdens het autorijden niet eens op mijn telefoon durven kijken. Je zult maar een ongeluk veroorzaken, met wie weet wat voor gevolgen. Wat mijn onderzoek wel uitgewezen heeft, is dat ik me er ongemakkelijk bij voelde toen ik een Outlander achter mij zag rijden waarvan de bestuurder wel erg vaak niet oplette. En dat ik me ongemakkelijk voelde naast de Peugeotrijder die met een vaartje van een kilometer of honderd per uur, aan het Whats Appen was, tegelijkertijd sturend met de muis van zijn hand en uiteraard niet vooruit kijkend en stevig slingerend. Zouden zij weten hoe gevaarlijk zij bezig waren? Zouden ze weten dat ze andere ver-

keersdeelnemers de stuipen op het lijf jagen? Of waren het echte supermannen of enkele werknemers van Google en heb ik mij voor niets druk gemaakt?

Mannen- en vrouwendingen 31 mei 2015

Iemand die zich mannelijk gedraagt, houdt zich uiteraard bezig met mannendingen. Maar wat zijn mannendingen? Zijn dat dingen die alleen mannen leuk vinden? En welke zijn dat dan? Ik heb daar eens een grondig onderzoek naar gedaan. Er zijn vele dingen, die in het algemeen als mannendingen worden aangemerkt. Ik heb de twee belangrijkste mannendingen onder de loep genomen: voetbal en auto's. Voetbal is wel de meest mannelijke bezigheid die er is. Toch zijn er wereldwijd 29 miljoen vrouwen die actief voetballen en er zijn er nog veel meer, die frequent een voetbalwedstrijd bezoeken. Bij het mannenvoetbal, als ik het zo mag noemen dames, vallen mij de vele schwalbes en rolpartijen op. Na een overtreding gaan de meeste spelers richting het uitblazen van hun laatste adem als je hun reacties mag geloven. Een nat lapje zorgt dan voor een wonderbaarlijke genezing. Blijkbaar is dat een mannending. De dames doen het wat dit betreft echt veel beter. Dat zijn geen aanstellers. Bravo dames!

Auto's, dat zijn ook typisch mannendingen. Toch? Waarom zie ik dan zoveel coureurs van vrouwelijke kunne, die hun mannetje staan. Rare uitdrukking trouwens, vrouwen die hun mannetje staan. Alsof alleen een stoere vrouw vergeleken mag worden met een man. Bij de door mij zo geliefde rallysport zie ik ook veel dames onder het publiek en in de auto's. Dat geeft wel weer aan dat het onderwerp auto's ook minder mannelijk is, dan verondersteld wordt. Ook ken ik diverse vrouwen die gek zijn van auto's, autobladen lezen en zelf in lekker snelle auto's rijden. Bravo dames! Mijn onderzoek geeft dus aan dat de twee meest mannelijke zaken, ook voor vrouwen zijn. Maar er zijn ook vrouwendingen. Gezellig kletsen, vaak kletsen, lang kletsen en nooit gebrek aan kletsstof. Een prestatie op zich, die veel mannen niet kunnen evenaren. Maar in de praktijk ken ik dan weer vrouwen die niet zo veel kletsen en mannen die veel kletsen. De huishoudbeurs bezoeken is er ook een vrouwending. Dat is niet echt het terrein van de mannen. Hoewel ik tijdens reportages van de beurs nog wel eens een man voorbij zie schuifelen, die het liefst in het niets zou verdwijnen maar verplicht mee moest en nu vreselijk baalt dat zijn vrienden hem op de huishoudbeurs hebben kunnen zien. En dat ook nog eens op de nationale televisie. Daar gaat zijn image.